

VICTORIA OP HET EILAND HONGKONG.

Hongkong is een eiland dat dicht aan de zuidoostkust van China gevonden wordt, en ook eerst aan China heeft behoord. Het is door eene nauwe zeestraat, drie à vier uren lang, van het vastland verwijderd. Dit eiland is sedert 1842 meer algemeen bekend geworden, want toen werden de Chinezen genoodzaakt met de Engelschen vrede te maken en dezen dit eiland af te staan, waarbij zij bovendien genoodzaakt werden nog vijf havens, Kanton, Amoy, Futschau, Ningpo en Shanghai, voor den handel open te stellen.

Hongkong heeft verscheidene visschersdorpen, is rotsachtig en niet zeer gezond. Het eiland is echter van gewigt door eene breede, uitnemend veilige haven. Hier staat nu de nieuwe stad Victoria met meer dan 40000 inwoners. Het westelijk gedeelte der stad bevat de armzalige woningen der Chinezen, het oostelijk gedeelte de prachtige gebouwen der Europeanen, met kazernen, kerken, villa's; want het is ook hier gebleken dat hoe meer het eiland bevolkt wordt, hoe beter het klimaat wordt.

Victoria is sedert 1856 een zendingspost en middenpunt van evangelischen arbeid van onderscheidene genootschappen geworden, die de verbreiding van het Christendom op het oog hebben, later is het zelfs tot den zetel van een bisdom der anglikaansche kerk verheven.

T. M. L.

HET ONDERGAAN EN HET OPGAAN DER ZON.

O dat leven in Londen — dat leven onder de gevallenen, dat leven onder de verlorenen! Hoe ernstig en vreeselijk is het in de werkelijkheid!

Wij leven en arbeiden onder de armsten, doch nu en dan wordt de gordijn, die het verschrikkelijke verbergt opgeheven; maar dit is voldoende, want de lichtstraal, dien hij bekomt, wiens hart vol liefde is voor de zielen, ontdekt ellende genoeg, om een geheel leven tot dat hart te spreken.

I. ZONS-ONDERGANG.

Op zekeren avond toen ik langzaam den Hakney-weg in Londen wandelde en naar een arm, klein, haveloos, ongelukkig kind zag, dat ik op zijn zwerftogt sedert circa 20 minuten had gevolgd, en dat nu stilstond terwijl het met begeerige oogen de voorbijstroomende weelde aanzag voor het venster van een winkel, waar men soep van ossenbeenderen verkocht, werd ik door eene jonge vrouw of liever meisje, op de gewone wijze van haren stand aangesproken.

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

Daar was iets in de stem, het uitzigt en de gestalte, dat mij pijnlijk aandeed. Omstreeks 16 jaren oud, een eenvoudig kind, met een gelaat, dat er juist nog uitzag alsof onschuld er op zetelde, en onwillig was om voor altijd daaryan afscheid te nemen; maar de wangen waren bleek en hol, de oogen schitterend en groot; inderdaad, een enkele blik zeide mij, dat zij als een nieuw slagtoffer der tering geteekend was. Ik zag haar goed in het gelaat, en zeide zoo vriendelijk en medelijdend als ik kon: „arm jong meisje! hebt gij geene moeder om voor u te zorgen, en u van deze vreeselijke straten verwijderd te houden?” Het antwoord kwam met een half onderdrukten snik, terwijl zij met hare beide handen haar gelaat bedekte.

Ik ging heen, ongeneigd om dit tooneel voort te zetten. Zij moet mij gevolgd hebben; want toen ik den donkeren hoek eener straat naderde, trad zij snel aan mijne zijde, en zeide smeekende: „O, mijnheer, wilt gij niet tot mij spreken?”

Ik ging met haar een paar stappen de straat terug, en zeide toen: „Wat kan ik u zeggen? Ik beklag u van ganscher harte, maar indien ik hier draal, kan ik worden opgemerkt, en kunnen mijne bedoelingen verdacht worden.”

„O,” antwoordde zij, „gij wilt toch niet gelijk zijn aan allen, die zich van mij afwenden, niet waar? Ik weet, dat zij mij haten — ik haat mijzelve. Ik heb getracht, dit leven op te geven, maar het schijnt dat ik dit niet kan doen. Mijne gezellin, met wie ik woonde, lacht er om als ik er van spreek. Ik gevoel mij zeer ziek; zij zeggen dat ik de tering heb. En dan moeder.”

Zij weende bitterlijk, en scheen buiten staat den volzin te eindigen. Ik ontdekte dat zij eene moeder had, die alleen in de Borough woonde. Zij had haar vóór twee jaren verlaten, daar zij gevallen was ten gevolge van het voortdurend bezoeken van een dier treden naar de hel, eene gemeene muziek- en concertzaal.

Haar moeder hield haar voor dood, en wilde niets met haar te doen hebben. Zoo ging zij op straat; hare kamer deelde zij met een meisje, dat een der werktuigen van haren val geweest was. Ik sprak lang en ernstig tot haar, haar smeekende om op eens hare levenswijze te laten varen, sprak van Jezus' genade en onveranderlijke liefde, en beloofde haar eindelijk hare moeder te bezoeken, en te zullen trachten de breuk te heelen.

Zij was diep getroffen, beloofde bereidwilligheid, en bood aan om dadelijk naar huis te gaan. Ik schreef haren naam en hare woonplaats en die harer moeder op, en zeide haar toen goeden nacht, haar een shilling bij mijn vertrek aanbiedende, opdat zij het noodige voedsel zou kunnen bekomen. Zij weigerde bevestigd dit aan te nemen, en zeide: „Om Gods wil, dwing er mij niet toe, mijnheer, of het zal alles aan drank verteerd worden, en als ik dien proef, zal ik een ware duivelin zijn.”

Den geheelen nacht dacht ik aan het arme jonge schepsel, en den